

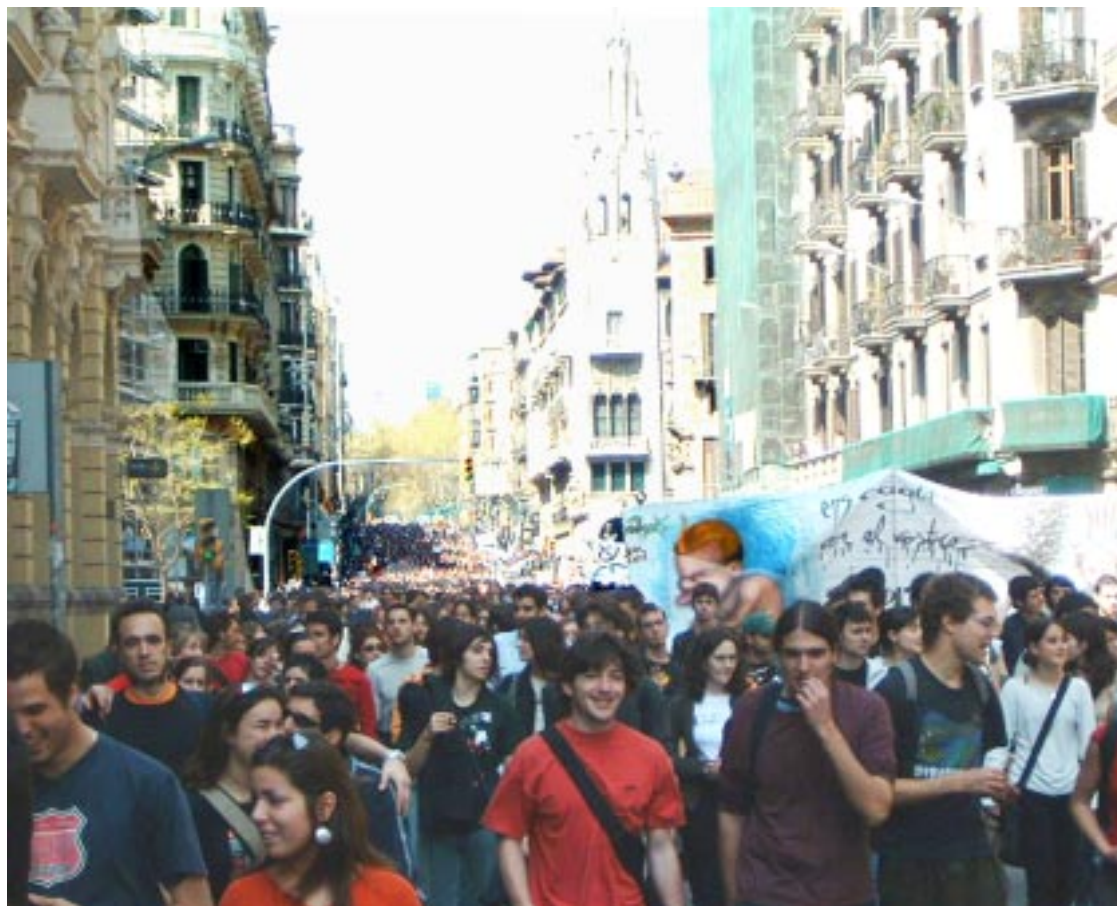

que corri la veu

fotocopia'm
i passa'm

www.quecorrilaveu.org

dimecres 2 d'abril de 2003

Més de 30.000 universitaris diuen no a la guerra i al PP als carrers de Barcelona

◆ *Va ser la manifestació estudiantil contra la guerra més multitudinària*

A Barcelona, els universitaris han tornat a fer ressonar el "No a la guerra" pels carrers. Més de trenta mil persones convocades per la Plataforma Aturem la Guerra Universitats, van marxar ahir de la Plaça Universitat fins a la Delegació del Govern, al Pla de Palau. Durant la manifestació, els estudiants van cridar consignes contra la guerra, demanant la dimissió del Govern i reclamant la vaga general.

La manifestació es va desenvolupar enmig d'un ambient festiu i reivindicatiu alhora. Bongos, cassoles, xiulets, pancartes i moltes ganes de fer sentir la veu. "No a la guerra, Aznar dimissió" va ser una de les consignes que més es van sentir, però també es van sentir d'altres que recordaven que la guerra és només un altre pas en la política del PP; una aconsellava al Govern que "si volen petroli, que vagin a Galícia".

També hi va haver crítiques als sindicats majoritaris. A les oficines que aquests tenen a Via Laietana, hi

havia penjats cartells amb el lema "No a la guerra". Els universitaris contestaven: "contra la guerra, vaga general". Només una delegació de la CGT va sortir a rebre la manifestació amb una pancarta on feien la mateixa reivindicació que els estudiants.

Durant tot el trajecte es va fer palès l'esperit pacífic de la manifestació. Els bongos van sonar durant tot el recorregut, animats per la gent que sortia als balcons al pas de la manifestació a fer picar cassoles, i les sentades i corregudes van ser constants.

Davant de la Delegació del Govern es va llegir un manifest que condemnava l'agressió a l'Iraq i demanava la dimissió del govern. La seva lectura va haver de ser interrompuda en diverses ocasions per l'entusiasme dels manifestants, que corejaven el "no a la guerra" acompanyats pels ocupants de les tendes que continuen acampades a Pla de Palau. Finalment, el portaveu que llegia el manifest va haver d'unir-se al crit de "no a la guerra" fins que es va anar callant i el va poder llegir.

OLIVER VILLANUEVA

SUMARI

2 Editorial: "Els estudiants han dit PROU"

2 Opinió: "Esperança"

3 Un miler d'estudiants puja al castell de Montjuïc

3 Als EUA "els hi està fallant el producte"

3 Continuen les mobilitzacions al Campus Nord

4 Acampada a Horta: expandim la protesta

4 Pensar la llibertat

"Els estudiants han dit PROU"

Fa anys un dels puntals de la crítica al regim cantava allò de "La gallina ha dit que prou". Semblava que els joves havien oblidat aquells himnes. Ahir es va demostrar que no. Tot i el temps, encara queden ideals i ganes de lluitar per ells.

No és fàcil treure la gent de casa. Tenim televisió, tenim internet, tenim un llit molt còmode, però ahir la Via Laietana es va omplir de gom a gom. Més de 30.000 estudiants van tornar-se a moure, i ja no és un fet puntual, ja no és una festa d'un dia, és una reivindicació repetida i contundent: Guerra, no.

És un orgull veure com el jovent encara creu en els seus ideals i no admet les imatges d'altres éssers humans plorant davant cadàvers calcinats de més éssers humans. Els joves també son persones, no solament els targes d'algunes marques comercials. No entenen la guerra, i encara menys la mort indiscriminada de civils pel fet d'haver nascut aquí o allà.

Els joves s'han aixecat una altra vegada, s'han despertat com alguns diuen, s'han organitzat i no només per un dia, això no parerà fins que se'ls escolti, fins que se'ns escolti, fins que s'accepti un altre cop els estudiants com a impulsors del canvi social.

La gallina va dir prou, ara els estudiants li han agafat el relleu.

Prou!

Que corri la veu!

Podem començar a parlar de **béns col·laterals**. Aquells *lobbies* que s'han muntat la guerra contra l'Iraq, embrutits per l'ego superb que els dóna el poder, han comès la més gran de les imprevisions: la de les respostes populars d'arreu. La veu de tothom que clama contra la guerra ja és més potent que el tronar de les bombes. Aquest pot ser un **bé col·lateral** de la barbàrie, que dóna prou esperança com per creure en un futur, ja immediat, en el qual la pau pugui ser acaronada i conduïda escoltant tots els pobles.

La veu dels estudiants

Del clam popular en sobresurten unes veus especialment significatives: les dels estudiants. Com ja va descriure Plató, la joventut reclama als adults una bona administració del món, i no vol ser còmplice de la seva desfeta. La veu dels estudiants és especialment significativa perquè ells i elles hauran de ser directius i conductors de la societat futura. Una societat que volen trobar neta, sense hipoteques dels seus predecessors, per a quan els arribi el torn de liderar-la.

Moviment estudiantil

Des de l'àmbit de la docència, i en aquests darrers anys, es comentava que el jovent actual era mansoi i amb poca voluntat revolucionària. El moviment estudiantil que s'ha creat

Esperança

en poc menys de quinze dies ens permet reflexionar que el seu silenci no era el dels "passotes". Ens estan demostrant que distingeixen entre la fantasia d'un videojoc i la realitat, ni que els arribi des d'una informació manipulada. Saben destriar el gra de la palla, i demostren tenir la capacitat de crítica necessària per subjectivar les percepcions i objectivar-les en un posicionament col·lectiu. Que corri la veu que hi ha esperança.

El què ara són mogudes assembleàries poden donar pas a una nova força social, que es farà notar, i que reclamarà protagonisme. D'aquest moviment incipient a la surgència de líders només hi ha un pas. Que no s'espantin els vells, però la renovació generacional està servida. I arriben nets i honestos.

Singularitat de la vox populi

Barcelona ha esdevingut espontàniament com la ciutat senyera de la protesta contra la guerra. Fins i tot Bush pare ho ha notat, que ja és!

Milions de persones al carrer, demanant la pau civilitzadament, no van enganyades ni manipulades. Cal que qui ho veu així se n'adoni d'una vegada. La cosa és ben clara: la gent té ulls, orelles, cervell i veu. I no vol més mentides. Dins d'aquesta munió, la UAB està tenint un protagonisme que només recau en els/les estudiants. I la seva maduresa de plantejaments

han tingut el suport institucional, amb la promesa de seguir els esdeveniments per a adequar-ne els fets docents. Que corri la veu: els estudiants estan dempeus!

Que corri la veu

A Ciències de la Comunicació de la UAB, un col·lectiu de més de trenta nois i noies han tirat endavant el fenomen multimèdia **quecorrilaveu**. Un periòdic en paper i una pàgina a internet, de renovació diària, són la seva resposta a la guerra. És un espectacle gratificant veure'ls treballar, en un format social d'assemblea permanent, horitzontal que crec que hauria de mantenir-se quan la barriera de la guerra hagi passat. Altres estudiants, organitzats en uns altres comitès de comunicació, fan producció radiofònica i televisiva, la qual no es projecta a l'exterior per manca de mitjans d'emissió.

Esperança

Quan no hi hagi tronar de bombes, no s'haurà acabat la guerra. S'haurà de seguir tenint atenta la mirada, l'oïda, el cervell i la veu, per a seguir defensant la pau. Que corri la veu: hi ha esperança.

JOAN SEGURA
PROFESSOR ASSOCIAT A LES CIÈNCIES
DE LA COMUNICACIÓ

Opinió del lector

Som una arma de creació massiva

La policia Nacional ens ha demostrat un cop més que el poder ens té por. Armats amb porres i escuts intenten prevenir la destrucció, però el que no saben és que el nostre objectiu no és destruir sinó *crear*. Treballem per aconseguir un món just, on tinguin més importància els pobles que el capital.

En lloc de quedar-nos quietos

quan toquem amb la repressió, com ens va passar ahir a la Fortalesa Militar de Montjuïc, hauríem de continuar fent el que teníem pensat. La repressió va anar més enllà de barrar-nos l'entrada al castell; no ens enganyem, la pitjor repressió va ser la dels nostres pensaments, ja que el debat que s'havia previst va quedar en no res.

No ens podem queixar que per ells no existim si no fem escoltar els nostres pensaments. Pensant i parlant som capaços de posar els ciments d'aquest nou món que tant necessitem, on no hi hagi lloc per la guerra. Que la policia tingui por de la força de les nostres idees i no dels nostres ous.

SILVIA

ALERTA: El petit Asnar juga amb el món!

Un miler d'estudiants puja al castell de Montjuïc però no els permeten entrar-hi

◆ *Els policies antidisturbis van tallar l'accés a l'edificació amb la justificació de "protegir un monument històric"*

A dos quarts de cinc de la tarda, prop d'un miler d'estudiants van enfilear el camí des de Plaça Espanya fins al Castell de Montjuïc. El sol picava de ple i feia molta calor, però això no ha detingut els manifestants; la música de fons de la caminada han estat els xiulets, les palmes, les cançons i les consignes a favor de la pau. Però després de tres quarts d'hora de pujada, i a cinc-cents metres de l'objectiu final dels manifestants, el Castell de Montjuïc, una línia de policia antidisturbis els ha impedit el pas. La justificació que s'ha donat ha estat "la protecció d'un monument històric". Tot i això, els

La protesta va ser totalment pacífica

estudiants no es van rendir. Mentre un petit comitè en representació dels manifestants intentava, sense èxit, dialogar amb els policies per tal que els permetessin passar, es va llegir un manifest en contra de la guerra a l'Iraq, del govern del PP i de les estructures socials i econòmiques que han permès que s'arribi a la situació actual. A continuació es va fer un minut de silenci per les víctimes de la invasió que està sofrint Iraq. La protesta ha prosseguit en ambient de festa, amb un simulacre de bombardeig davant la línia d'antidisturbis i altres accions reivindicatives.

Originalment s'havia planejat dur a terme un debat sobre les causes de la mobilització social que estem vivint un cop s'hagués entrat al Castell, però donades les circumstàncies es va cancel·lar. Cap a dos quarts de set, els estudiants han començat la baixada de la muntanya. Qui portava espelmes de casa les va treure, i entre els que no en tenien se'n van repartir. En protesta silenciosa, mentre es ponien el sol, i il·luminats per la llum les espelmes, els manifestants van arribar fins davant el MNAC, on es va llegir de nou el manifest i va finalitzar l'acte.

MAR MERCADÉ

Continuen les mobilitzacions al Campus Nord

L'Assemblea d'estudiants del Campus Nord (UPC) va reunir-se dilluns per continuar organitzant les mobilitzacions en contra de la Guerra contra el poble iraquí. A l'assemblea, a més a més de programar diversos actes interns de campus, van decidir portar a terme dues iniciatives externes. En primer lloc, es va convocar pel proper dia 10 d'abril "les 12 hores davant del consolat nord-americà"; i per altra banda, es va anunciar, juntament amb totes les facultats de la Zona

Universitària de la Diagonal, una acampada a la Diagonal durant Setmana Santa.

"Les 12 hores davant del consolat nord-americà", segons l'Assemblea del Campus Nord, s'han programat per fer-les coincidir amb la vaga general que el sindicat UGT ha convocat pel proper 10 d'abril. L'Assemblea que es va posicionar en contra del tall de carrers i autopistes, va acordar que durant tot el dia es realitzaran diferents actes: classes obertes a tothom, un llan-

çament de *kleenex* contra el consolat, una carmanyolada popular i la celebració de l'Assemblea del Campus Nord.

Per altra banda, la convocatòria de l'Acampada a la Diagonal durant Setmana Santa, es una iniciativa conjunta de totes les facultats de la Zona Universitària de la Diagonal que l'Assemblea de Campus Nord va recolzar; la intenció és reivindicar que tot i ser una setmana sense classes, els universitaris continuen les mobilitzacions contra la Guerra contra l'Iraq.

ROGER ARNAU. REDACCIÓ

Als EUA "els hi està fallant el producte"

"Els hi està fallant el producte". Aquesta és una de les conclusions del professor Pere-Oriol Costa a la xerrada sobre la manipulació informativa en temps de guerra, celebrada ahir a la Facultat de C. de la Comunicació. L'acte va comptar amb l'assistència de la periodista Margarita Rivière i de tres representants de la comissió d'anàlisi de mitjans.

Costa afirma que la voluntat dels governs és persuadir els públics a través dels mitjans, però això no s'està produint perquè als Estats Units "els hi ha fallat el producte", van prometre una guerra curta i neta i no està sent així. Davant aquesta situació, el pluralisme els genera problemes igual que *Al-Jazeera* i Internet. A més, molts periodistes i algunes empreses comunicatives estan lluitant per la veritat. Mentrestant, l'opinió pública mundial "ha deixat de ser una xifra per passar al primer pla i actuar".

L'estratègia comunicativa del govern nord-americà s'explica sintetitzant les experiències contraposades de les guerres del Vietnam i del Golf, i per la desregulació professional causada pel neoliberalisme de Reagan, que ha provocat l'existència d'oligarquies periodístiques, el control d'aquestes per part del govern i la firma indirecta de l'autocensura periodística. Tot i així, dins d'Estats Units "s'està produint una reacció similar a la de l'època del Watergate". Va posar com a exemple el *NY Times*, que ha destapat el cas de Richard Perle i l'ha forçat a dimitir.

Segons el professor, el govern iraquí té una altra estratègia comunicativa, ja que utilitza elements de tres models diferents: nazi-feixista (l'existència de mitjans de comunicació pactats entre govern i empresaris), leninista (mitjans propagandístics governamentals) i, finalment, de l'antic règim (continues referències a la religió).

Margarita Rivière va afirmar que els que pretenen "adoctrinar" estan veient com se'ls ha girat en contra l'opinió pública. A més, va exposar: "Quan la informació és negoci, s'arriba a la incomunicació". Per acabar, la Comissió d'Anàlisi de Mitjans va repassar el tractament informatiu en els mitjans escrits i audiovisuals.

REDACCIÓ

